

Mál nr. 350/2020**M og
V vegna slysatryggingar ökumanns A****Ágreiningur um hvort tilkynnt hafi verið um líkamstjón innan lögbundins tilkynningarfrests****Gögn.**

Málskot mótttekið 02.10.2020 ásamt fylgiskjöllum 1-9.

Bréf V dags. 03.11.2020.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 28. janúar 2016 hafi bifreiðin A, sem M ók, lent í árekstri við aðra bifreið. Hafi M leitað samdægurs á bráðamóttöku og m.a. verið greindur með tognun og ofreynslu á lendarhrygg. Hinn 30. júní 2020 hafi V hafnað bótaskyldu á grundvelli þess að tilkynningarfrestur vegna tjónsins hefði verið liðinn þegar M tilkynnti V um atvikið og eins þess að engin gögn sýndu fram á orsakatengsl milli slyssins og núverandi heilsufars M. M fellir sig ekki við þá afstöðu og telur tilkynningarfrest skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga ekki hafa verið liðinn þegar M tilkynnti V um tjónið hinn 19. febrúar 2020. Geri ákvæðið ráð fyrir því að sá sem krefjist bóta glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð innan árs frá því að tjónþoli fékk vitneskju um tjón sitt. Upphaf þessa frestar geti hins vegar verið matskennt og erfitt geti verið að festa hönd á því hvenær tjónþolar megi almennt gera sér grein fyrir því að afleiðingar tjónsatburðar séu varanlegar, og geti langur tími liðið frá slysi og þar til tjónþolar gera sér grein fyrir því, enda geri þeir í langflestum tilvikum ráð fyrir því að áverkar jafni sig með tímanum. Í tilviki M hafi hann upphaflega verið greindur með tognunaráverka og því eðlilegt að M hafi lengi trúað því að hann mundi jafna sig. Það hafi ekki verið fyrr en í lok árs 2019 sem M gerði sér grein fyrir því að afleiðingar slyssins væru varanlegar en þá hafi hann leitað læknis vegna vaxandi bakverkja. Hafi ársfrestur samkvæmt tilvitnuðu lagaákvæði því ekki verið liðinn þegar M tilkynnti um tjón sitt. Hvað varði orsakatengsl milli slyssins og núverandi heilsufars M þá liggi fyrir að hann hafi ekki átt sögu um bakverki fyrir umrætt slys. Hann hafi hins vegar kvartað undan verkjum frá baki og vinstri hlið mjóbaks strax eftir slysið og það séu einkennin sem háí honum í dag. Telur M því bótaskyldu fyrir hendi.

Í bréfi V, sem var vátryggjandi A á tjónsdegi, til nefndarinnar, kemur fram að við komu M á bráðamóttöku á slysdegi hafi M ekki verið greindur með alvarleg áverkamerki heldur samrýmdust verkir helst tognun eða annarri ofreynslu. Næst hafi M lýst einkennum frá baki fyrir lækni í febrúar 2017, rúmu ári eftir atvikið. Í maí það ár hafi M, samkvæmt færslu í sjúkraskrá, ekki lengur verið með bakverki. Næsta koma sé skráð í apríl 2018 og þá óskað eftir beiðni um sjúkraþjálfun, en slík beiðni hafi aftur verið gerð í nóvember 2019. Engar upplýsingar liggi fyrir um meðferð M hjá sjúkraþjálfara. Hinn 16. mars 2020 hafi M svo leitað til læknis vegna mjóbaksverkja sem hann hafi þjáðst af síðastliðna viku. Greining læknis beri þá með sér að um verki sem flokkaðir eru sem tímabundnir hafi verið að ræða. Sú greining styðji þá afstöðu félagsins að ekki sé um orsakatengsl milli hennar og slyssins að ræða auk þess sem skorti á samfellu í sjúkrasögu M eftir atvikið. Þá telur V að frestur sá sem M hafi haft til að tilkynna um atvikið hafi verið löngu liðinn þegar V barst krafa hans í febrúar 2020, enda verði að gera ráð fyrir að a.m.k. ári eftir atvikið hafi M mátt vera kunnugt um atvik að baki kröfu sinni. Hafnaði V því bótaskyldu.

Álit:

Eins og fram kemur varð M fyrir líkamstjóni er bifreið sem hann ók lenti í árekstri við aðra bifreið, hinn 28. janúar 2016. M tilkynnti V um tjónið hinn 19. febrúar 2020, eða rúmum fjórum árum eftir að tjónsatburður átti sér stað. Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. Hefur M hafnað bótaskyldu í málinu, m.a. með vísan til þessa ákvæðis. Í gögnum málsins kemur fram að M hafi leitað á bráðamóttöku strax á slysdegi hinn 28. janúar 2016, og greindist hann þá með tognun og

ofreynslu á lendarhrygg. Þá er að finna lýsingu M á einkennum frá baki við komu hans til læknis hinn 23. febrúar 2017, en þá sagðist M finna fyrir vaxandi bakverkum eftir umferðarslysið, og tók fram að hann væri hættur að spila fótbolta vegna þeirra. Var segulómun framkvæmd í kjölfarið og var niðurstaða hennar sú að „á neðsta fría discbilinu sem nefnt er L5-S1 er minnkað segulskin frá discnum, breiðbasa disc afturbungun með annular rifu. Discmaterial gengur aðeins niður með afturkantinum a S1 í mænugangi og nær á taugarætur báðum megin.“ Var M í kjölfarið ráðlögð hvíld, bakstrar og verkjalyf og að sleppa þátttöku í íþróttum meðan hann væri svo slæmur. Í kjölfar þessa virðist hafa dregið úr einkennum M, en hinn 16. apríl 2018 fékk M beiðni um sjúkraþjálfun og þá virðast verkirnir aftur hafa verið farnir að segja til sín. Hinn 11. janúar 2019, þegar M átti símtal við heilsugæslulækni var hann svo greindur með bakverk M54.9+, og hinn 27. nóvember 2019 fékk M enn beiðni um sjúkraþjálfun vegna bakverkja. Verður ekki annað séð af fyrirliggjandi gögnum en að einkennum M hafi að mestu verið viðvarnandi, og háð honum töluvert, frá tjónsdegi Jafnvel þó tjónþolum sé veitt ákveðið svigrúm hvað varðar upphaf umrædds ársfrests, enda geti liðið nokkur tími frá tjónsatburði sem slíkum þar til tjónþolar fá vitneskju um atvik þau sem krafa er reist á, og þó litið sé til ungs aldurs M við mat á því tímamarki verður að telja að M hafi haft vitneskju um atvik að baki kröfu sinni fyrir 19. febrúar 2019. Fyrir þann tíma hafði hann enda gengist undir rannsóknir vegna áverkans og fengið beiðni í sjúkraþjálfun vegna hans, en engin gögn liggja raunar fyrir um árangur þeirrar meðferðar. Þá hefur M ekki sýnt fram á að hann hafi í lok árs 20019, fengið einhverja sérstaka vitneskju um atvik þau er krafa hans verði reist á, en í málskoti er því haldið fram að það hafi fyrst verið þá sem M hafi áttað sig á umfangi umrædds tjóns. Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni telst því tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga hafa verið liðinn þegar M tilkynnti um tjón sitt til V hinn 19. febrúar 2020. Er þegar af þeirri ástæðu óhjákvæmilegt að hafna kröfu hans, og kemur ágreiningur aðila að öðru leyti ekki til skoðunar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysátryggingu ökumanns og eiganda A hjá V.

Reykjavík 1. desember 2020.
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.